

De koele zeestroom

De koele zeestroom

Michiel Meunier

Brave New Books
MMXXIV AMSTERDAM

Deze 2024 verzameleditie is uitgegeven door Brave New Books b.v.

Dit boek is gezet in Palatino Linotype 10.

Omslagontwerp: M.A. de Bruin

ISBN: 9789465120379

© Copyright: drs. Cees Fuik

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van Cees Fuik.

Hoofdstuk 1

‘We hebben weer culinair gegeten, dus we zijn leuk bezig,’ zei Victoria. En ze nam een slok van haar Beaujolais.

‘Ja, dan zullen we morgen ook wel weer leuk zijn!’ grapte haar moeder.

De familie Sura was na een dagje zeilen weer thuis gekomen en at gezamenlijk aan de grote modieuze eettafel in het grachtenpand in Amsterdam. De vader van Victoria en Simson, die luisterde naar de naam Otto, was een afstammeling van een schipper uit het jaar 1848 van zijn moeders kant. Zijn vader had echter al generaties een chocoladefabriek in de familie met de naam Amstel chocolade.

‘Het was ook leuk om weer eens een dag te zeilen op de Loosdrechtse plassen,’ zei Victoria.

‘Ja, zeker. We gaan niet vaak, maar als we gaan is het altijd ontzettend ontspannend en verfrissend. Jullie zijn ook niet voor niets op zeilkamp geweest natuurlijk,’ antwoordde Ada met een glimlach. Ze kon altijd erg genieten als haar kinderen weer eens een actieve dag beleefden. Dat was immers goed voor hun gezondheid en ze maakten nog eens iets mee.

Tijdens het zeilen hadden de kinderen ook gezwommen en had Otto tijdens het voor anker liggen een vaasje van Zoeterwoude gedronken. Hij dacht dan aan zijn studiegenoten, waarvan er sommigen bij de bierbrouwerij werkten. Die reisden de hele wereld over en waren ook wel eens thuis. Dat had natuurlijk ook voordelen. Zo namen ze altijd exotische souvenirs mee voor de kinderen en vrouwen. Het meest aparte dat een kennis ooit aan Otto had gegeven was een Afrikaanse briefopener van tropisch hardhout. Die gebruikte hij regelmatig om zijn post te openen. De zeilboot waarop ze zeilden was van een oude studievriend van Otto. Het was een houten valk met een buitenboordmotor. Hoewel ze ook met een boom hadden

De koele zeestroom

leren varen, was het voor de kinderen toch gemakkelijker gemotoriseerd door de haven te manoeuvreren.

Otto had nooit verteld dat hij tijdens zijn studie een keer was omgeslagen met zijn toenmalige vriendin. Die had meteen een eind aan de relatie gemaakt en hem nooit meer aangekeken. Ze had een eind moeten zwemmen en was haar sleutels kwijt geraakt. Hij was sindsdien tot inzicht gekomen om niet meer met windkracht 5 op een valk te gaan zeilen. Zijn Ada wist nergens van en hij had het altijd geheim kunnen houden.

De volgende dag was er een familiefeest waarop Victoria altijd de gasten met een muzikaal optreden verblijdde.

Otto complimenteerde Victoria met haar mooie vioolconcert en nam een slokje water om zijn emoties te verbergen. Haar optreden was ter gelegenheid van de twintigjarige trouwdag van Otto Sura. Hij was laat getrouwd met zijn Ada 't Net. Ze hadden er voor gekozen veel aandacht aan hun carrière te schenken en vervolgens hun privéleven te organiseren. Beiden hadden ze vol bewondering naar de muziek van hun dochter geluisterd. Die had al vele jaren muziekles en ze bleek daarnaast geen podiumangst te hebben. Fier en stoer speelde ze het ene na het andere muziekstuk uit haar hoofd. De gasten waren allen blij verrast en gaven een luid applaus, waarna de borrel een vervolg kreeg.

Terwijl haar vader Victoria bedankte keek ze door het hoge raam vanuit het grachtenpand naar de gracht. Ze zag aan de overkant een aantal onguere types lopen met donkere capuchons over hun hoofd getrokken. Honden!, dacht ze, slechte honden... En er ging een rilling door haar heen. De berichten uit de krant spraken al langer van opstootjes en diefstallen in de grote steden. Haar eigen leven was tot nu toe florissant verlopen en was naast comfortabel en luxe ook plezierig. Dankzij haar hechte familie was ze met veel warmte groot geworden. Mede door haar oudere broer Simson had ze zich altijd veilig gevoeld. Hij kwam

De koele zeestroom

nu ook naar haar toe om haar te feliciteren met het optreden en ze kwam meteen tot rust. Ze was met haar golvende lange bruine haar en haar sportieve lijf een elegante verschijning. Ze droeg kleine oorbellen, waar heel subtiel het fijne daglicht in weerscheen. Ze liet regelmatig haar zachte hand door haar haar glijden en probeerde zo extra krullen te maken. In het uitgebreide gezelschap vielen ze niet echt op. Ze waren ook netjes gekleed en converseerden vlotjes met de rest van de gasten. Victoria was vorige maand zestien jaar geworden, twee jaar jonger dan haar broer. Ze volgde het gymnasium en was daarnaast actief met tennis en zwemmen. En natuurlijk muziekles. Voordat ze viool was gaan spelen had ze even blokfluitles gehad, maar daar was ze al even bovenuit gegroeid. Hoewel ze piano ook erg mooi vond om te kunnen spelen was dat er nooit van gekomen. Ze wist van haar broer dat het ook een hele uitdaging is om twee notenbalken tegelijk te moeten kunnen lezen. Simson was echter op jonge leeftijd begonnen met pianospelen en was er zeer gedreven in. Hij had net zijn atheneumopleiding afgerond en zou binnenkort beginnen met zijn economiestudie aan de Erasmus universiteit. Hij had even getwijfeld of hij rechten of economie zou gaan studeren, maar het was het laatste geworden. Mede op aanraden van zijn vader, die advocaat was, had hij van rechten afgezien. Victoria voelde echter wel iets voor die richting. En polste regelmatig bij haar vader of zij hem niet kon assisteren bij zijn werk. Maar hij vond haar nog te jong en onervaren.

Hun moeder Ada was intussen bezig met de werkzaamheden voor het lopend buffet. Ze noemde zichzelf vasthoudend in sereniteit, ofwel serene Fortitude. De rust die ze uitstraalde, probeerde ze over te brengen op de kinderen. Hoewel ze soms ook onrustig was kon je dat nooit aan haar merken. Ze delegeerde de werkzaamheden voor het diner aan de bedienden, die zij zoals altijd voor deze avond had ingehuurd. Victoria en Simson vermaakten zich ondertussen met de gasten.

De koele zeestroom

Bij hun groepje stonden oom Lodewijk en neef Theo. Lodewijk was directielid bij de cacao-fabriek, die al eeuwen in het bezit van de familie was. Hij was een verhaal aan het vertellen over een boek dat onlangs was verschenen.

‘Hoewel het een beetje een theoretisch verhaal is spreekt het denk ik vooral jongeren aan. De kernboodschap van het boek is dat de maatschappij gezien kan worden als een proeftuin van hoge heren in Zwitserland. Die heren beoordelen Europeanen op gedrag, zoals vrouwvriendelijkheid. En zij die aan hun normen voldoen worden beloond en de rest gestraft. Volgens die theorie zou Victoria vanmiddag dus veel punten verdiend hebben dankzij haar vioolconcert. Het boek laat trouwens in het midden door wie en waar de puntentelling wordt bijgehouden. Die zit misschien in een Zwitserse computer met onder andere al je cookies!’

En hij glimlachte maar, om het verhaal te relativieren en niemand angst aan te jagen. Victoria glom van trots en ging er meteen op in.

‘Oh, dus ik voldoe aan de Zwitserse norm. Is het dan misschien een goed idee om iedereen dit te laten weten? Dan zou de wereld er een stuk beter uit zien, toch?’

‘Ja, dat is denk ik ook de bedoeling van de schrijver, om iedereen in zijn theorie te laten geloven en de wereld te verbeteren. Maar volgens mij zit er ook een keerzijde aan het wereldkundig maken van dit verhaal of theorie. Stel dat iedereen zich voorbeeldig zou gaan gedragen. Dan moeten er veel meer middelen verdeeld worden over de bevolking. Krijg je dan geen tekorten?’ zei oom Lodewijk.

‘Dus voor de gelovigen in de theorie is het maar beter dat zij alle middelen houden. Dan hebben ze uiteindelijk meer voor zichzelf. Maar het is maar een theorie, hè. Gelukkig zit de wereld anders in elkaar, als je het mij vraagt.’

‘Ik hoop dat het niet klopt,’ zei Theo. ‘Want binnen deze theorie word je beloond voor musiceren. Maar mensen die

amper te eten hebben kunnen dan nooit meedoen, omdat ze geen muziekles kunnen betalen. Nee, dat lijkt mij geen goed idee.'

En ze spraken verder over wat de kinderen allemaal bezighield. De een was druk met zijn studie, de ander met een stage bij de cacao-fabriek. Theo vertelde over wat hem bezighield bij die stage bij hun familiebedrijf.

'Ik ben op dit moment bezig met de studie naar de cultivatie van de cacao-boon in de afgelopen decennia. Er is door onderzoek veel bekend geworden over welke grondsoort ideaal is voor de plant en hoeveel water optimaal voor het gewas is. Waar we de boeren mee helpen is om een strak irrigatieplan te maken voor een efficiënte groei. Dat levert de boer en uiteindelijk ons meer op.' Simson dacht aan zijn idee om ook bij het bedrijf te solliciteren en maakte er terloops een opmerking over.

'Kan ik te zijner tijd ook niet bij jullie komen werken?' zei hij met bravoure.

'Ja, natuurlijk. Je bent altijd welkom. We kunnen wel extra personeel gebruiken. Maar ik zou eerst je studie afmaken, als ik jou was. Dan hebben we meer aan je,' zei Lodewijk.

En Simson zijn dag was helemaal geslaagd door dit nieuws.

Ondertussen kwam Otto ook bij het gezelschap staan. Hij had ooit stage gelopen bij de cacao-fabriek. Destijds werd hij nog bestuurd door zijn opa. Maar in overleg met zijn familie had hij besloten een eigen carrière op te bouwen. Wel was hij op afstand nog betrokken bij het bedrijf. Maar zijn liefde voor advocatuur had hem nu eenmaal op een bepaalde weg gebracht waar hij tevreden mee was. Met zijn lichte pantalon en jasje met pochet zag hij er als een ontwikkeld man uit. Zijn vrouw zorgde altijd dat hij er volgens de laatste mode uitzag. Zelf hechtte hij er niet zoveel waarde aan. Ook in een oude spijkerbroek met poloshirt voelde hij zich op zijn gemak. Nu liep hij er echter tiptop bij. Zoals zijn dochter Victoria goed viool speelde, was hij niet onverdienstelijk op trompet. Ook hij was vroeg begonnen en had

De koele zeestroom

jaren les gehad en zelfs even in een orkest gespeeld. Als hij speelde voelde hij zich magnifiek, geweldig, rijk en een uitverkorene! Hij probeerde altijd zijn enthousiasme voor muziek over te brengen op de kinderen. Dat was goed gelukt en hij kon er tevreden over zijn.

Na enige tijd was het hoogte punt van de borrel voorbij en er waren al een paar gasten vertrokken. Victoria hielp haar moeder met wat huishoudelijke taken. En Simson keek om zich heen op zoek naar zijn vader. Maar die was niet meer in de voorkamer waar alle gasten zich verzameld hadden. Verbaasd liep hij door het gezelschap en ging verder het huis in op zoek naar de pater familias. Hij liep de gang door die van voor naar achter door het grote grachtenpand liep. Aan het eind van de gang hoorde hij verheven stemmen van zijn vader en oom Lodewijk. Voor de deur van de studeerkamer bleef Simson staan en probeerde het gesprek te volgen. Maar ze spraken opeens zachter en wilden duidelijk niet dat iedereen hen hoorde.

‘Ik heb je toch gezegd dat je er mee op moet houden....,’ hoorde hij zijn vader opeens zeggen. En Lodewijk sprak hem tegen en sprak even iets duidelijker.

‘Je moet er geen probleem van maken. Het valt allemaal best mee. Ik ga niet elke week meer en probeer er mee te stoppen. Maar het is moeilijk, moet ik je zeggen.’

En opeens herinnerde Simson zich dat hij ooit eens iets gehoord had over de gokverslaving van zijn oom. Blijkbaar liep het uit de hand en wilde zijn vader dat hij zijn gedrag aanpaste. Simson maakte dat hij wegkwam toen de twee uitgesproken waren. Hij liep weer naar de voorkamer en deed alsof er niets aan de hand was. Hij probeerde weer deel te nemen aan de gezelligheid, maar dat lukte niet meer. Telkens moest hij denken aan het afgeluisterde gesprek. Victoria kwam echter naar hem toe en haar aanwezigheid bracht zijn gedachten weer op vrolijkere onderwerpen. Zo ging de middag over in de avond en liep het feest ten einde. De familie was nog tot laat in de avond

De koele zeestroom

bezig met opruimen, maar ze konden terugkijken op een geslaagd feest.

De feeststemming hield nog enige tijd aan, maar die volgende week was de familie alweer gewend aan het dagelijks leven. Zo zaten Ada en Victoria de volgende week samen aan het ontbijt en spraken over het een en ander. Ada zat met haar badjas nog aan te genieten van een zacht ei en een croissant. Ze roerde langzaam in haar koffie en was met haar gedachten even bij het feest. Ze had het leuk gevonden. Ze had achteraf leuke reacties gehad en ze wist dat het voor herhaling vatbaar was. Hoewel ze nog geen vijftig was begon haar haar op sommige plekken al grijs te worden. Ze was niet ijdel genoeg om het te verven en ze liet de natuur maar haar gang gaan. Met Victoria kon ze de laatste tijd goed opschieten. Nu haar dochter iets ouder werd begrepen ze elkaar beter. Victoria toonde ook regelmatig oprechte interesse in Ada. Zo converseerden ze vandaag over de mindfulness training die haar moeder volgde.

‘Ik vond het altijd maar onzin en zweverig om aan dingen als meditatie te doen. Maar nu ik er meer van weet helpt het me toch wel. Ik kan opeens mijn gedachten beter beheersen lijkt het wel. En ik leer mezelf weer beter kennen, dat is ook altijd leuk.’

Victoria was vaag bekend met die wereld en vroeg er naar door.

‘Krijg je daar ook les over aura's toevallig? Ik heb me altijd afgevraagd of die nu echt bestaan en of je ze kunt leren waarnemen.’

‘Ja, er is een apart onderdeel van de cursus waar je met aura healing te maken krijgt. Dan leer je hoe je je leefstijl kunt aanpassen en daardoor je aura cultiveert. Wil je een keer mee naar de cursus?’ vroeg Ada.

En Victoria schrok een beetje van het idee. Nee, daar had ze geen zin in. Ook zij vond het te zweverig en ze zei dat ze het te druk had met sport en musiceren. Om haar moeder niet te ontmoedigen. Ze pelde haar ei en strooide er zout over.

De koele zeestroom

Vervolgens nam ze haar theelepel en schepte lepel voor lepel het ei uit de schaal. Heerlijk, dacht ze. En ze nam zich voor dit elke ochtend te doen. Ze dacht opeens aan oom Lodewijk en zijn verhaal over de Zwitserse theorie.

‘Oom Lodewijk vertelde trouwens tijdens het feest vorige week over een theorie volgens welke Zwitserland als jury van Europa optreedt. En iedereen op basis van zijn gedrag beoordeelt en beloont of straft. Heb jij daar wel eens van gehoord? Ik vind het nogal vergezocht.’

‘Ja, dat stond vorige maand in de krant. Een interview met de schrijver, Charles Gruyères. Dat is een pionier en prominente Zwitser, die de wereld wil verbeteren. Maar als het waar is hebben wij geluk. Met onze middelen en vaardigheden, bedoel ik. Dan komen we er wel, mag je aannemen. Hij heeft zijn theorie vernoemd naar een laboratorium artikel, de petrischaal.’

‘Hij vertelde ook dat Europa als een proeftuin wordt gezien en dat je dus als Europeaan als het ware auditie kunt doen voor nieuwe projecten. Door te investeren in tijd en middelen kun je bijvoorbeeld hovenier worden. Maar dan moet je echt je best doen en gemotiveerd zijn. Ik dacht altijd dat iedereen voorbestemd was om een bepaald beroep uit te oefenen. De lotsbestemming die de kerk verkondigd strookt dan toch niet met de Petri-theorie?’

‘Daar lopen de meningen over uiteen. Maar er zijn mensen die inderdaad in lotsbestemming geloven. En dat je dus maar af moet wachten wat er op je pad komt. Maar wij geloven meer in de mogelijkheid je eigen leven te bepalen en niet fatalistisch af te wachten wat je overkomt. Je hebt echt wel invloed op je levensloop, hoor.’

En Ada schonk nog een kop koffie in voor hen beiden en moest lachen om de interesse van Victoria. Ze wordt al echt volwassen, dacht ze. Vader was al buiten de deur aan het werk en had diverse afspraken. Hij kwam regelmatig laat thuis en at dan nog even snel mee. Of hij warmde de maaltijd op die Ada